

A Fővárosi Ítéltábla dr. Váczi Árpádügyvéd (...) által képviselt felperes neve(.....) felperesnek, Diamantopoulosné dr. Kenyeres Gabriella jogtanácsos által képviselt alperes neve(fél címe 1) alperes ellen közérdekű adatok kiadása iránt indított perében a Fővárosi Törvényszék 2017. június 22. napján kelt, 71.P...../2017/10. számú ítélete ellen az alperes 13. sorszám alatti fellebbezése folytán meghozta az alábbi

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét megváltoztatja és a felperes keresetét elutasítja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 20.000 (Húszezer) forint első- és másodfokú jogtanácsosi munkadíjból álló perköltséget.

Az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság ítéletével kötelezte az alperest, hogy az E. Cs. E. H. O., számú vizsgálatai tekintetében 15 napon belül vizsgálatonként közölje a felperessel a projektek azonosítószámainak és a támogatott szervezetek nevének megjelölésével, hogy a vizsgálatok mely, az Európai Unió által finanszírozott projektekre vonatkoztak, kik az érintett szervek, mi a jogsértés típusa.

Az elsőfokú bíróság kötelezte az alperest továbbá, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 165.000 forint perköltséget.

Az ítélet tényállása szerint az alperes a hozzá 2017. január 19-én érkezett levélre válaszul a felperest 2017. február 3. napján kelt e-mail üzenetében arról tájékoztatta, hogy a 2015. január 1. és 2017. január 16-a közötti időszakban az E.Cs. E. H. (a továbbiakban: O.) összesen 23 ügyben küldött jelentést, illetve nyomozati anyag összefoglalót az alperes részére. Az ítélet indokolásában az elsőfokú bíróság ismertette mind a 23 esetben a vizsgálat számát, az értesítés dátumát és a vizsgálat tárgyát.

A felperes a 2017. február 14. napján kelt e-mail üzenetében az alperes e levelében felsorolt 23 db O... vizsgálatra vonatkozóan az alábbi adatok kiadását kérte:

- a) Van-e az alperesnél arra vonatkozó adat, hogy melyik EU által finanszírozott projektre vagy projektekre vonatkoztak a vizsgálatok?
- b) Van-e arra vonatkozó adat, hogy mi a projektek azonosítószáma, a támogatott szervezet neve és a projektgazda neve?
- c) Van-e arra vonatkozó adat az alperesnél, hogy kik az érintett szervek (person Concerned)?
- d) Van-e arra vonatkozó adat, hogy mi a jogsértés típusa (offence category)?
- e) Melyik EU által finanszírozott projektre vagy projektekre vonatkoztak a vizsgálatok? Ezeknél kérte a projektek azonosítószámait, a támogatott szervezet nevét és a projekt gazdanevét.
- f) Kik az érintett szervek (person concerned)? E kérdésnél csak a szervezetek kiadását kérte, a személyekét nem.

g) Mi a jogsértés típusa (offence category)?

Az alperes a per tárgyalása során, 2017. május 9-én a felperes adatigénylésének a)-d) pontjaiban szereplő adatokat a felperesnek kiadta.

A felperes módosított keresetében az e)-g) pontokban megjelölt kérdésekre vonatkozó adatok kiadására kérte kötelezni az alperest.

Az alperes érdemi ellenkérelme a kereset elutasítására irányult. Álláspontja szerint a kérdéssel érintett dokumentumok kiadásáról az O.. jogosult dönten, ezt részletes jogszabályi hivatkozásokkal támasztotta alá.

Az elsőfokú bíróság a felperes keresetét alaposnak találta. Határozatát a Tanács 1996. november 11-ei 2185/96/Euratom EK rendelete (a továbbiakban: 1.számú rendelet) 1. cikk (2) bekezdésére, 9. cikk (1) bekezdésére, 10. cikk (5) bekezdésére, 12. cikk (1) és (3) bekezdésére, az Európai Parlament és Tanács 2001. május 30-ai (1049/2001/EK rendelet (a továbbiakban: 2. számú rendelet) 4. § (2) bekezdésére, 3. cikkére, valamint az Európai Parlament és Tanács 2013. szeptember 11-ei 883/2013/EU Euratom rendelet (a továbbiakban: EU rendelet) 12. cikk (1) és (2) bekezdésére, 3. cikk (1) és (2) bekezdésére, 9. cikk (1) bekezdésére, az információs önrendelkezési jogról és az információszabadságról szóló 2011. évi CXII. törvény (Infotv.) 3. § 5. pontjára, 11. és 12. pontjára, 26. § (1) bekezdésére, 31. § (7) bekezdésére, a alperes neve Szervezeti és Működési Szabályzatáról szóló 1/2014. (VII.23.) MVM utasítás 1. § (25a) pontjára, a kormány tagjainak feladat- és hatásköréről szóló 152/2014. (VI.6.) Korm. rendelet 12. §-ára valamint a Pp. 164. § (1) bekezdésére alapította.

Nem találta alaposnak az alperes azon hivatkozását, amely szerint az 1. számú rendelet alapján a dokumentumokhoz való hozzáférés megtagadása tekintetében irányadó szabályok a jelen esetre alkalmazandóak lennének. Álláspontja szerint ugyanis e szabályok a vizsgálati szakaszra vonatkoznak nem pedig a már lezárt vizsgálatra és a vizsgálatot követően szükséges intézkedésre.

Alaptalannak találta az alperesnek az EU rendelet 9. cikk (1) bekezdésre és 10. cikk (5) bekezdésére alapított hivatkozásait is. Kifejtette, hogy a 9. cikk (1) bekezdése eljárásjogi garanciákat tartalmaz, a vizsgálatok során betartandó alapelveket rögzíti és nem tekinthető a vizsgálat befejezését követően irányadó normának. A 10. cikk (5) bekezdése pedig a vizsgálat során adható tájékoztatás korlátait rögzíti, a vizsgálat befejezését követően irányadó szabályokat az EU rendelet 11. cikke tartalmazza, amely azonban nem rendelkezik arról, hogy a vizsgálat eredményét összefoglaló jelentésről vagy annak részét képező bármely adatról, információról a nyilvánosság tájékoztatása kizárt vagy korlátozott lenne. Az alperes által hivatkozott I. M. G. kontra Európai Bizottság T-110/15. számú ügyének a perben csatolt kivonata nem tartalmaz a jelen perben alkalmazható megállapítást. Mindezek egybevetésével az állapítható meg az elsőfokú bíróság álláspontja szerint, hogy a már lezárt vizsgálatok esetében, amennyiben az érintett tagállamok illetékes hatóságai számára a végleges jelentéseket követő eljárásokra biztosított ésszerű határidő eltelt, még a vizsgálat tárgyát képező dokumentumok, illetve a vizsgálat során keletkezett dokumentumok megismerhetőségének sincs akadálya.

Hangsúlyozta, hogy jelen perben az adatkiadás megtagadásának jogszerűségét és annak okait az alperesnek kellett bizonyítania, az alperes azonban válaszában kizárólag arra hivatkozott, hogy az adatigénylésről a felperesnek az O...-hoz kell fordulnia. Azt nem állította, hogy a megfelelő intézkedés megtételére szükséges idő még nem telt el, illetve az ilyen intézkedések meghozatalára

illetékes hatóságnak minősül-e. Az alperes e körben bizonyítási indítványt sem terjesztett elő, az adatkiadás megtagadásának jogszerűségét és annak okait nem bizonyította.

Az elsőfokú bíróság megállapította, hogy az alperes által megjelölt jelentések és nyomozati összefoglalók 2015. január 7. és 2016. december 30-a közötti időszakban kerültek megküldésre az alperes részére, az eltelt időre figyelemmel az alperes ellenkező tényelődása hiányában is megállapítható az elsőfokú bíróság álláspontja szerint, hogy a megfelelő intézkedés meghozatalára szükséges idő a per megindításáig – 2017. március 28. napjáig – feltételezhetően eltelt figyelemmel arra is, hogy a 2016. december 14-én megküldött M4-es metróberuházásra vonatkozó jelentéssel kapcsolatban már legkésőbb 2017. január 26. napján intézkedés történt az alperes által csatolt sajtóközleményből megállapíthatóan. Mindezek alapján a jelentésekhez való hozzáférés megtagadásának alapját az uniós intézmények esetében a hivatkozott ok nem képezhetette, erre figyelemmel az alperes nem sértett volna uniós jogot a jelentések tartalmának kiadásával. A felperes ráadásul nem a teljes jelentéseket kívánta megismerni, hanem kizárólag a jelentésekkel érintett, az EU által finanszírozott projektekre, a támogatott szervezet nevére, a projektgazdára, az érintett szervekre, a jogsértés típusára vonatkozó adatokat kérte kiadni, mely adatigénylésének teljesítése jogszerűen nem volt megtagadható, a „többben a kevesebb” elv alapján a nyilvánosság számára megismerhető dokumentumból adat kiadása teljesítendő az elsőfokú bíróság álláspontja szerint.

Mivel az alperes alaptevékenységei körében az Európai Unió források felhasználásáért való felelőssége keretében meghatározott feladat- és hatáskörrel rendelkezik, míg a felsorolt O...-vizsgálatok Európai Unió fejlesztési támogatások felhasználásával voltak kapcsolatosak, ezért nem zárható ki az sem, hogy a vizsgálat az alperes tevékenységét nem érinti. Az alperes az ezzel ellentétes állítását nem bizonyította.

Az elsőfokú bíróság alaptalannak találta az alperes azon hivatkozását is, mely szerint ezen adatok tekintetében adatkezelést nem végez. Megállapította, hogy az O... az alperessel, mint az ellenőrzések koordinációjáért felelős egységgel a Nemzeti Adó- és Vámhivatal O... Koordinációs Irodán keresztül tartja a kapcsolatot, az alperes adattovábbításban vesz részt, a részére megküldött jelentéseket, mint adathalmazt tárolja és dönthet arról, hogy a jelentés adatai felhasználásával tesz-e feljelentést, így a részére megküldött jelentések adatai tekintetében adatkezelőnek minősül abban az esetben is, ha az EU rendelet 12. cikk (1) bekezdése alapján megfelelő intézkedést nem hoz, az adattárolás ugyanis az adatkezelői minőséget megalapozza.

Mindezek alapján az elsőfokú bíróság a felperes adatigénylésében megjelölt és részére ki nem adott adatok kiadására kötelezte az alperest. Arra tekintettel, hogy az alperes valamennyi kérdés vonatkozásában a perre okot adott, a csatolt megbízási szerződés alapján megállapított teljes perköltség megfizetésére kötelezte.

A határozattal szemben az alperes élt fellebbezéssel, amelyben elsődlegesen az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését, másodlagosan az ítélet megváltoztatását és a felperes keresetének elutasítását kérte.

Továbbra is azt hangsúlyozta, hogy az 1.sz. rendelet 8. cikkének (3) bekezdésében foglaltak a jelentésben foglalt adatokra is alkalmazandók, mivel azok a további tagállami eljárásokban bizonyítékként használhatók fel. Az alperes nem vitatta a fellebbezésében, hogy az 1071/1999/Eurotom Tanácsi rendelet, a 1073/1999/EK Európa Parlament és Tanácsi rendelet, valamint a 883/2013/EU Euratom rendelet hivatkozott cikkei nem rendelkeznek arról, hogy a jelentés részét képező adatokról a tájékoztatás kizárt, azonban állította, hogy ilyen kizáró okokat mind a közigazgatási, mind a bírósági eljárásra vonatkozó jogszabályok – a Ket. 68. §-a és a Be.

74/B. § (3) és (5) bekezdése – meghatároznak. Mindezekből az következik álláspontja szerint, hogy a törvényszék olyan adatok kiadására kötelezte az alperest, amelyek megismerését az Infotv. 27. § (1) bekezdés c) és g) pontjával összhangban törvény korlátozhatja.

Az alperes a fellebbezésében vitatta az elsőfokú ítéletnek az EU rendelet 12. cikk (1) bekezdésével összefüggésben tett megállapításait is. Álláspontja szerint az ítélet ezen okfejtése önmagában is ellentmondásos, továbbá az ítéleti tényállás e körben iratellenes. A 4. számú tárgyalási jegyzőkönyv 4. oldalán olvasható alperesi nyilatkozat részletesen kiterjed arra, hogy az alperes koordinációs feladatot lát el a jelentésekkel összefüggésben és így további intézkedések megtételére az esetek többségében nem jogosult. Emellett az alperes a 2017. június 7-én kelt előkészítő irata A/3. és A/4. mellékletében kimerítően szemléltette a jelentések megküldését követő intézkedéseket, továbbá azt a kommunikációs csatornát, amelynek az alperes csupán az egyik állomása. Mindezekre tekintettel fel sem merülhetett az alperes részéről annak bizonyítása, hogy az intézkedéshez szükséges megfelelő idő még nem telt el és az sem, hogy erre bizonyítási indítványt terjesszen elő. Téves jogi következtetésen alapszik az elsőfokú ítéletnek az M4 metróberuházásra vonatkozó jelentéssel kapcsolatosan tett megállapítása is, annak tényéből ugyanis, hogy a jelentés esetében az alperes intézkedést kezdeményezett nem következik, hogy a felperes által kiadni kért többi jelentés esetén a szükséges intézkedések megtételére jogosult szervek az intézkedésüket a per megindításáig, 2017. március 28. napjáig megtették.

Az alperes fellebbezési álláspontja szerint az elsőfokú bíróság nem tett eleget a Pp. 3. § (3) bekezdése szerinti tájékoztatási kötelezettségének sem. A bizonyítási teherre vonatkozó megfelelő kioktatás hiánya pedig lényeges eljárási szabálysértésnek minősül, amely az ítélet hatályon kívül helyezését kell eredményezze.

Az elsőfokú bíróság által feltárt tényállás emellett arra vonatkozóan adatot nem tartalmazott, hogy a jelentésekben foglaltak alapján vannak eljárások folyamatban, ezért jogi konklúzióját olyan tényállási elemekre alapította, amelyek feltárására nem került sor. Emellett nem vizsgálta a nyomós közérdek fennálltát sem.

Téves az az elsőfokú ítéleti álláspont is, miszerint nem zárható ki, hogy az érintett vizsgálatok az alperes tevékenységét is érintették. Abból, hogy az alperesnek az Európai Unió forrásokkal összefüggésben meghatározott feladatai vannak nem következik, hogy a per tárgyát képező vizsgálatok az alperes tevékenységére vonatkoznak. Az alperes részletesen feltárta, hogy a vizsgálati jelentésekkel összefüggésben milyen feladatokat lát el, emellett az első felperesi adatigényre megküldött válaszlevél tartalmazza a vizsgálatok tárgyát, amelyek jellegüknél fogva egyik esetben sem érintették az alperes tevékenységét.

Sérelmezte az alperes a fellebbezésében a fentiekén túl, hogy az elsőfokú bíróság ítéletében olyan magatartásra kötelezte, amely megsérti az Infotv. 29. § (2a) bekezdését. E rendelkezés szerint ha az igénylés olyan adatra vonatkozik, amelyet az Európai Unió valamely intézménye vagy tagállama állított elő, az adatkezelő haladéktalanul megkeresi az Európai Unió érintett intézményét vagy tagállamát és erről az igénylőt tájékoztatja. Előadta, hogy az elsőfokú bíróság ítéletének 5. oldal (4) bekezdésében példaként említett vizsgálatról szóló jelentés nyilvánosságra hozatalát megelőzően a Kormány saját hatáskörében konzultációt folytatott az Európai Unió illetékes szervével és csak ezt követően hozta nyilvánosságra a dokumentumot. Az ítélettel érintett többi jelentés esetében azonban ilyen konzultáció nem történt, így a megkeresés nélkül történő adatkiadás nyilvánvaló jogszabálysértéshez vezetne.

Külön támadta az alperes a fellebbezésében az elsőfokú bíróság által megállapított perköltség összegét is. Álláspontja szerint az kirívóan eltúlzott, a megítélt ügyvédi munkadíj nem áll arányban az ügy jogi megítélésével, a felperesi beadványokkal és előadásokkal, ezért annak mérséklését kérte.

A felperes fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú ítélet helybenhagyására irányult, annak helyes indokaira utalással.

A fellebbezés alapos.

Az elsőfokú bíróság érdemi döntését a Fővárosi Ítéltábla nem osztotta.

Mindenekelőtt rögzíti, hogy az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezésére okot adó lényeges, az ügy érdemi elbírálására kiható eljárási szabálysértést nem látott megvalósulni, további bizonyításra – és így az ennek szükségességére történő tájékoztatásra – nem volt szükség. A per eldöntéséhez minden lényeges adat rendelkezésre állt, ezért a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét érdemben bírálta felül.

A felperes keresetében az Infotv. 26. §-ának (1) bekezdése alapján kérte azon adatok kiadását, hogy a 2015. január 1. és 2017. január 16-a közötti időszak vonatkozásában az alperes rendelkezésére álló 23 O...-jelentés alapját képező vizsgálatok melyik EU által finanszírozott projektre vagy projektekre vonatkoztak, kik az érintett szervek, és mi a jogsértés típusa.

A felhívott jogszabály szerint az állami vagy helyi önkormányzati feladatot, valamint jogszabályban meghatározott egyéb közfeladatot ellátó szervnek vagy személynek (a továbbiakban együtt: közfeladatot ellátó szerv) lehetővé kell tennie, hogy a kezelésében lévő közérdekű adatot és közérdekből nyilvános adatot – az e törvényben meghatározott kivételekkel – erre irányuló igény alapján bárki megismerhesse.

A másodfokú bíróság egyetértett az elsőfokú bírósággal abban, hogy a kért adatok a nem vitásan közfeladatot ellátó alperes kezelésében állnak, mivel tárolja és továbbítja azokat.

Nem osztotta azonban az elsőfokú bíróságnak azt az álláspontját, mely szerint nem zárható ki, hogy az adatok az alperes tevékenységére vonatkoznak, mivel az alperes az európai uniós források felhasználásával kapcsolatban feladat és határákörrel rendelkezik, míg a vizsgálati jelentések az európai uniós fejlesztési támogatások felhasználásával kapcsolatosak.

Az O. uniós szervezet, amelyet az Európai Bizottság hozott létre az unió pénzügyi érdekei védelme érdekében, abból a célból, hogy az uniós források felhasználása szigorú, átlátható és szabályszerű módon történjen meg.

Az általa lefolytatott vizsgálatokról szól a 883/2013/EU EUROATOM Rendelet (EU rendelet) 1. cikke szerint a Hivatal (O...) ellenőrzéseket és külső, belső vizsgálatokat folytathat, megelőző tevékenységet végez és támogatja a tagállamok ilyen intézkedéseit.

A 9. cikk (1) bekezdése szerint vizsgálatait során az érintett személy mellett és ellen szóló bizonyítékokat keres. A vizsgálatokat objektíven és pártatlanul folytatja le, tiszteletben tartva az ártatlanság vélelmét és az e cikkben meghatározott eljárási garanciákat.

A 10. cikk kimondja, hogy a külső vizsgálatok során szerzett bármilyen információt védelemben kell részesíteni, a belső vizsgálatok lefolytatása során pedig bármilyen formában továbbított vagy megszerzett információ szakmai titoktartás tárgyát képezi és azt az Unió intézményeire vonatkozó szabályok értelmében védelemben kell részesíteni. A főigazgató gondoskodik arról, hogy a nyilvánosság semleges és pártatlan tájékoztatást kapjon, valamint arról, hogy a nyilvánosságra hozatal során tartsák tiszteletben a vizsgálatok bizalmas jellegét.

A 11. cikk alapján a Hivatal a lefolytatott vizsgálat befejezését követően jelentést készít, amit megküld az érintett szervnek, illetve az érintett tagállamok illetékes hatóságainak, amelyek a Hivatalt kérésére informálják arról, hogy az ajánlásokra milyen intézkedéseket tettek.

Az alperes e vizsgálati jelentések kapcsán pusztán koordinációs tevékenységet lát el, ami nem egyezik az OLAF ismertetett tevékenységei egyikével sem, ezért az alperes megalapozottan hivatkozott a perben arra, hogy a kért adat nem az alperes tevékenységére vonatkozik és nem is a közfeladatának ellátásával összefüggésben keletkezett, így annak megismerhetővé tételére nem az alperes köteles.

A fentieken túl az Ítélet tábla jelentőséget tulajdonított az elsőfokú ítéletben is felhívott 1049/2001/EK rendelet (2. számú rendelet) vonatkozó rendelkezéseinek is. A 2. számú rendelet 2. cikke szerint bármely uniós polgár jogosult az intézmények dokumentumaihoz hozzáférni. A 4. cikk fogalmazza meg a kivételeket, amikor az intézmények megtagadják a dokumentumokhoz való hozzáférést.

Az 5. cikk pedig kimondja, hogy ha valamely tagállamhoz a birtokában lévő, valamely intézménytől származó dokumentum iránti kérelem érkezik, a tagállam konzultál az érintett intézménnyel olyan döntés meghozatala érdekében, amely nem veszélyezteti e rendelet céljainak megvalósítását, kivéve, ha egyértelmű, hogy a dokumentum közzétehető, illetve nem tehető közzé. A tagállam átírányíthatja a kérelmet az intézményhez.

Ezt a konzultációs kötelezettséget fogalmazza meg az Infotv. 2015. július 16-ától hatályos 29. § (2a) bekezdése is, amely szerint ha az igénylés olyan adatra vonatkozik, amelyet az Európai Unió valamely intézménye vagy tagállama állított elő, az adatkezelő haladéktalanul megkeresi az Európai Unió érintett intézményét vagy tagállamát és erről az igénylőt tájékoztatja. A tájékoztatás megtételétől az Európai Unió érintett intézménye vagy tagállama válaszáig az adatkezelőhöz való beérkezéséig terjedő időtartam az adatigénylés teljesítésére rendelkezésre álló határidőbe nem számít bele.

Azt nem szabályozza a törvény, hogy van-e következménye annak, ha az adatkezelő ennek a kötelezettségének nem tesz eleget. Azt azonban a másodfokú bíróság álláspontja szerint – az ismertetett EU rendeletek szabályai tükrében – semmiképp sem lehet akként értelmezni, hogy e kötelezettség elmulasztása az adatok kiadását eredményezi. Az adatok nyilvánosságáról – a kötelező konzultáció és az arra adott válasz hiányában – az O... főigazgatója jogosult dönteni figyelemmel az EU rendelet 10. cikkére, az ott jelölt szakmai titoktartási kötelezettségre és védelemre, valamint a főigazgatónak arra a feladatára, hogy ő kell gondoskodjon a nyilvánosságra hozatal során a nyilvánosság semleges és pártatlan tájékoztatásáról és a vizsgálatok bizalmas jellegének tiszteletben tartásáról.

Az elsőfokú bíróság vizsgálta az európai bírósági esetjogot is és utalt az EUB T-110/15. számú ítéletére, amelyből azt látta kiolvashatónak, hogy már lezárult vizsgálatok esetében, amennyiben az érintett tagállamok illetékes hatóságai számára a végleges jelentéseket követő eljárásokra biztosított ésszerű határidő eltelt, a vizsgált dokumentumok megismerhetőségének nincs akadálya. A másodfokú bíróság ezzel szemben azt hangsúlyozza, hogy a vizsgált döntésnek az Európai Bizottság volt az alperese, mivel az ottani felperes kérésére az OLAF tagadta meg a hozzáférést a kért dokumentumokhoz, ez a körülmény is a fenti érvelést erősíti.

Mindezek következtében a Fővárosi Ítélet tábla az elsőfokú bíróság adatkiadásra kötelező ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján megváltoztatta, és a felperes keresetét elutasította.

Az alperes fellebbezése eredményre vezetett, ezért a felperes a Pp. 239. §-a alapján alkalmazandó Pp. 78. § (1) bekezdése szerint megfizetni tartozik az alperes oldalán felmerült, a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. §-ának (2) (5) és (6) bekezdése alapján megállapított jogtanácsosi munkadíjból

álló első- és másodfokú perköltséget arra is tekintettel, hogy az eljárás az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (Itv.) 57. § (1) bekezdés o) pontja alapján illetékmentes.

Budapest, 2017. november 23.

. Lesenyei Terézia s.k.
a tanács elnöke

Dr. Mózsik Tímea s.k.
előadó bíró

. Pullai Ágnes s.k.
bíró

A kiadmány hitelül: